

Огледахъ стаята и видѣхъ, че се намирамъ въ болница. До крѣгата ми стояха загрижени учителката и една милосердна сестра.

— Петьо, — каза учителката, — съ тебе щѣше да стане едно голямо нещастие, ако да не бѣше ти съ притекълъ на помощъ Сашо. Той е твоятъ спасителъ, и ти трѣбва да го обичашъ като братъ: за да те избави отъ смъртъ, щѣше да пожертвува себе си.

Сашо нѣжно ми се усмихна, и неговото побледнѣло лице ми се видѣ още по-мило и по-свидно.

Въ края на учебната година всички отдѣления бѣхме събрани въ салона на училището, за да ни раздадатъ свидетелствата.

Главниятъ учитель извика на сцената Саша и менъ. Тогава отъ първата редица стана господинъ инспекторътъ и дойде при насъ.

— Драги деца, — обърна се той къмъ всички ученици, — натоваренъ съмъ отъ господинъ Министра на Народната просвѣта да поднеса на вашето другарче **Александъръ Ивановъ** този орденъ — и

той извади отъ една кутийка единъ златенъ орденъ и го окачи на вехтичката блуза на Саша. После продължи: „господинъ Министрътъ награждава вашето другарче, защото то бѣше готово да се жертвува, само да спаси живота на своя съученикъ. Този, който жертвува себе си заради другитъ, трѣбва да ви служи за примѣръ. А вашиятъ другаръ Сашо е такъвъ. Той е бедно момче, затова господинъ Министра му отпусна и хиляда лева награда, като първи

ученикъ на вашето училище. Азъ го поздравлявамъ отъ името на г-нъ Министра и отъ свое име и му пожелавамъ все така да служи за примѣръ, както съ своя успѣхъ, така и съ своето самопожертвуване.

Сашо бѣше навелъ глава и, пламналъ като никога отъ смущение, слушаше похвалнитъ слова. Когато свърши г. инспекторътъ, Сашо му цѣлуна рѣка и каза тихо: „Благодаря за наградата, която ми давате, но азъ не я заслужавамъ: направихъ само това, на което ни е учила нашата мила учителка.“

Въ този мигъ азъ потърсихъ съ погледъ майка си и я видѣхъ, да ми се усмихва. Тя бѣ пригърнала майката на Саша, която изтриваше съ кърпичката си потеклитъ сълзи по озареното ѝ отъ щастие лице.

Азъ усѣтихъ, че и моитъ сълзи блигнаха, и се спустнахъ, та прегърнахъ Саша.

Родителитъ и всички ученици ржкоплѣскаха и викаха „Браво!“ на моя спасителъ, на чиито гърди блѣстѣше златниятъ орденъ.

П. Здравелинъ